

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Blanky Fauré ve věci

žalobce: **Den Braven Czech and Slovak a. s.**, IČO 26872072
sídlem Úvalno 353, 793 91 Úvalno
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti

žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Washingtonova 7, 113 54 Praha 1

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného:

- a) ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-16/2014-510000-11,
- b) ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-18/2014-510000-11,
- c) ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-45/2014-510000-11,
- d) ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-51/2014-510000-11,
- e) ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-54/2014-510000-11 a
- f) ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-59/2014-510000-11,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-16/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-18/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-45/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-51/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-54/2014-510000-11 a ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-59/2014-510000-11, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 42 650 Kč do rukou jeho zástupce advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského.

Odůvodnění:

1. Žalobce se samostatně podanými žalobami, původně vedenými pod spisovými značkami 3Af 53/2014, 3Af 54/2014, 3Af 55/2014, 3Af 56/2014, 3Af 57/2014 a 3Af 58/2014, domáhal zrušení šesti exekučních příkazů (ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000170, č. j. 85507-2/2014-510000-42.1; ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000180, č. j. 85436-2/2014-510000-42.1; ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000177, č. j. 85464-2/2014-510000-42.1; ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000191, č. j. 85620-2/2014-510000-42.1; ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000140/2, č. j. 85121-3/2014-510000-42.1; a ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000138/2, č. j. 85129-3/2014-510000-42.1), které vydal Celní úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“), a zrušení šesti rozhodnutí o námitkách (ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-45/2014-510000-11; ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-54/2014-510000-11; ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-51/2014-510000-11; ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-59/2014-510000-11; ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-18/2014-510000-11 a ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-16/2014-510000-11), proti uvedeným exekučním příkazům. Těmito rozhodnutími byly námitkami napadené exekuční příkazy ze dne 11. 6. 2014 změněny.
2. Žalobce v podaných žalobách namítá, že *exekuční příkazy považuje za zmatečné a nesrozumitelné*, některé náležitosti v nich zcela chybí, jiné byly uvedeny nesmyslně, není z nich patrné, co jimi správce daně zamýšlel, z důvodu četnosti a závažnosti pochybení nebyly zhojitelné výkladem nebo jiným způsobem. Poukázal na to, že exekuční příkazy byly sice na základě podaných námitek změněny, nedošlo však k jejich zrušení, ačkoliv pro to byly dány důvody.
3. Dle žalobce *v exekučních příkazech není odůvodněna výše exekučních nákladů*, ačkoliv z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001, sp. zn. 22 Ca 450/2000 vyplývá, že odůvodnění musí obsahovat všechny rozhodné skutečnosti, což se v daném případě nestalo, ačkoliv z § 102 odst. 2 daňového řádu vyplývá nutnost odůvodnění výše exekučních nákladů. Současně řádné a jasné odůvodnění chybí i ve vztahu k dalším částem rozhodnutí, celkově jsou exekuční příkazy nesrozumitelné a vnitřně rozporné.
4. Žalobce upozorňuje, že *žalovaný nebyl místně příslušný k rozhodnutí věci*, neboť v exekučních příkazech je uvedeno, že žalobce má sídlo v obci Úvalno. Jednáním žalovaného došlo k porušení zásady zákonnosti uvedené v § 5 daňového řádu a současně nebylo žalovaným dodrženo ustanovení § 175 a násl. daňového řádu týkající se vymáhání daní.
5. Podle žalobce sice *žalovaný změnil výrok exekučních příkazů, ale uvedené námitky mu zamítl s velmi nepřesvědčivým odůvodněním*. Předně se nevypořádal s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí obsahuje nesmyslné odkazy, *neboť neuvedl konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být jakákoli exekuce vedena*. Žalobce si je vědom, že žalovaný vydal vůči žalobci desítky různých exekučních příkazů s naprosto nesrozumitelným obsahem, a v daném případě k námitkám žalobce obsah příkazů již alespoň formálně učinil srozumitelným, přesto tím žádný exekuční titul nezaložil, resp. nevypořádal se s tím, že existuje konkrétní podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být jakákoli exekuce vedena. Podle žalobce je počínání žalovaného zřejmě systémovým selháním. Pokud zcela absentuje základ oprávnění žalovaného vést konkrétní exekuční

řízení, pak absentuje pravomoc žalovaného napadená rozhodnutí, a tudíž musí být taková rozhodnutí zrušena, k tomuto poukázal na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

6. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené exekuční příkazy ve znění rozhodnutí o námitkách zrušil.
7. Ve vyjádření k žalobám se žalovaný neztotožňuje s žalobcem, že by exekuční příkazy byly nezákonné, připouští však, že číselné vyjádření pohledávky a určení času ve vztahu k textu, ke kterému je vázal, vykazovalo v exekučních příkazech formální vadu, která spočívala v posunutí řádku při tisku v popisu ve vztahu k řádku číselných hodnot peněžních a datumových o jedno místo; např. pod řádkem označeným jako „vydané dne“ byla uvedena částka nedoplatku, nebo naopak pod řádkem „na částku“ je vytištěno datum. Nicméně veškeré hodnoty, jak datumové, tak i peněžní, byly uvedeny správně. Po provedené změně exekučních příkazů rozhodnutím o námitkách se tato rozhodnutí stala bezvadnými. Dle jeho názoru byly v exekučních příkazech exekuční tituly (dodatečné platební výměry) označeny číslem jednacím. Nad rámec ust. § 176 daňového řádu byly tyto exekuční tituly v době zahájené daňové exekuce nejen vykonatelné, nýbrž i pravomocné.
8. Ve vztahu k rozhodnutím o námitkách poukázal žalovaný na odůvodnění svých rozhodnutí, z nichž citoval vypořádání námitky a dodal, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001, sp. zn. 22 Ca 450/2000 se na danou věc nemůže vztahovat, neboť se jednalo o odůvodnění rozhodnutí ve věci neposkytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Pokud jde o exekuční náklady, automaticky jsou přičítány k nedoplatku. Tato skutečnost, tj. že dochází k navýšení nedoplatku o tyto náklady, je veřejně známou skutečností. Výše a způsob stanovení exekučních nákladů je stanoven zákonem. Daňovému dlužníku byla známa výše vymáhaného nedoplatku, pro výpočet nákladů postačuje matematická operace v podobě výpočtu procentuální částky z vymáhaného nedoplatku. Dle žalovaného napadené exekuční příkazy byly řádně odůvodněny.
9. K námitce místní nepříslušnosti žalovaný uvedl, že námitku vypořádal v rozhodnutí o námitce, z nějž citoval, že místní příslušnost nebyla založena daňovým řádem, nýbrž vychází z článku 60 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992 Sb. ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává Celní kodex Společenství, podle něhož je místní příslušnost upravována jednotlivými členskými státy. Podle § 320 zákona č. 13/1993 Sb., lze podat celní prohlášení na propuštění zboží do celního režimu volný oběh nebo vývoz, u kteréhokoliv celního úřadu. Žalobce uvedené celní prohlášení podal u Celního úřadu Praha 2, jehož nástupnickým správním úřadem se stal Celní úřad pro hl. m. Prahu. Tento celní úřad se proto stal místně příslušným správcem nad výběrem a vymáháním vyměřeného cla. Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dodatečně vyměřená částka cla vzešlá z kontroly po propuštění zboží byla v evidenci cla zaevidována k původní částce vyměřené tehdejší Celním úřadem pro Prahu 2. Celní úřad pro hl. m. Prahu se stal místně příslušným celním úřadem k výběru a vymáhání dodatečně vyměřeného cla i k provedení daňové exekuce.
10. K námitce, že žalobci není známa existence jakéhokoliv rozhodnutí, podle něhož by měla být exekuce vedena, žalovaný konstatoval, že exekučně vymáhané nedoplatky vzešly z legitimně provedené kontroly po propuštění zboží, jejímž výsledkem bylo zjištěno neoprávněné uplatnění preferenční sazby cla na dovezené zboží, čímž došlo ke vzniku

celního dluhu. Žalobce byl s výsledkem prokazatelně seznámen při podpisu Zprávy o provedené kontrole. Dodatečné platební výměry byly žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeny formou datové zprávy do datové schránky jeho zástupce dne 10. 4. 2014. Existují tedy vykonatelné a pravomocné exekuční tituly v podobě dodatečných platebních výměrů. Žalovaný navrhl, aby soud žaloby zamítl.

11. Žalobce k vyjádření žalovaného k žalobě soudu zaslal dne 19. 12. 2014 repliku označenou „Vyjádření žalobce k vyjádření žalovaného ze dne 10. 12. 2014“, v níž uvádí, že kromě uvedených vad mu nikdy nebylo zřejmé, na základě čeho mu mají být uloženy nějaké povinnosti a až studiem obsahu vyjádření žalovaného zjistil chybu v doručování podkladového rozhodnutí, které správní orgán zaslal do datové schránky třetí osoby, a to Mgr. Ing. J. K., který však nebyl zástupcem žalobce. Oprávněným zástupcem žalobce byl tehdy advokát Mgr. D. N. a jmenovaný Mgr. Ing. J. K., byl jeho substitutem, ten žalobci nikdy žádné platební výměry nepředal, s ním účastník řízení v žádném vztahu nikdy nebyl. Žalobce poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 Af 4/2003-48, o neúčinnosti doručování rozhodnutí substitutům. Podkladová rozhodnutí z uvedeného důvodu podle žalobce nikdy nenabyla právní moci, následná exekuce byla vedena neoprávněně a na základě nepravomocných a nedoručených rozhodnutí.
12. Dne 27. 9. 2016 Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) vydal pod č. j. 3 Af 53/2014-41 první rozsudek, jehož výrokem I. spojil věci vedené dosud samostatně pod sp. zn. 3Af 53/2014, 3Af 54/2014, 3Af 55/2014, 3Af 56/2014, 3Af 57/2014 a 3Af 58/2014 ke společnému projednání s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn. 3Af 53/2014; pod výrokem II. odmítl žaloby proti exekučním příkazům žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000170, č. j. 85507-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000180, č. j. 85436-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000177, č. j. 85464-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000191, č. j. 85620-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000140/2, č. j. 85121-3/2014-510000-42.1, a ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000138/2, č. j. 85129-3/2014-510000-42.1; pod výrokem III. zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-45/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-54/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-51/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-59/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-18/2014-510000-11, a ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-16/2014-510000-11, a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení; výrokem IV. pak rozhodl o nákladech řízení.
13. Na základě kasační stížnosti žalovaného, kterou žalovaný brojil výlučně proti výrokům III. a IV. rozsudku městského soudu, Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 Afs 1/2017-193, zrušil rozsudek městského soudu pouze ve výrocích III. a IV. a konstatoval, že v posuzovaném případě městský soud odůvodnil zrušení rozhodnutí žalovaného tím, že žalovaný se v napadených rozhodnutích o námitkách ze dne 8. 8. 2014 proti exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014 nezabýval otázkou vykonatelnosti exekučních titulů, na základě nichž byly exekuční příkazy vydány, byť žalobce vykonatelnost exekučních titulů v námitkách proti exekučním příkazům nezpochybňoval, a proto se jí žalovaný v rozhodnutích o námitkách nezabýval. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vykonatelnost exekučního titulu lze přezkoumat v řízení námitkách proti rozhodnutí o nařízení exekuce či v rámci soudního přezkumu těchto rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11.

2004, č. j. 1 AfS 47/2004 - 75, nebo rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 AfS 81/2004 - 54). Námitka podle § 159 daňového řádu však není řádným opravným prostředkem proti exekučnímu příkazu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 AfS 131/2015 - 32, č. 3381/2016 Sb. NSS). Vykonatelnost exekučního titulu však není otázkou, kterou by se měl správce daně v řízení o námitce zabývat z úřední povinnosti. V řízení o námitce se podle § 159 odst. 4 daňového řádu použije obdobně § 112 daňového řádu, který stanoví náležitosti odvolání. Podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu musí odvolání obsahovat uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí (zde úkonu správce daně při placení daní). Řízení o námitce je tedy v dispozici daňového subjektu, který vymezuje rozsah otázek, kterými se správce daně v rozhodnutí o námitce musí zabývat a k nimž se musí vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce (srov. § 102 odst. 3 daňového řádu). Otázkou vykonatelnosti exekučního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekučnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekučního titulu daňovým subjektem zpochybňována. V posuzovaném případě žalobce v námitkách proti exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014 namítal pouze neurčitost a vnitřní rozpornost exekučních příkazů v důsledku chybně uvedených peněžních částek, absenci odůvodnění výše nákladů exekuce, místní nepřislusnost rozhodujícího orgánu a nicotnost exekučního příkazu s odkazem na uvedené vady. Námitky však v žádném bodě nezpochybňují vykonatelnost exekučního titulu, na základě něhož byly exekuční příkazy vydány, který je v tomto exekučním příkazu označen číslem jednacím. S ohledem na výše uvedené stěžovatel nepochybil, pokud se v rozhodnutích o námitkách vykonatelností exekučního titulu nezabýval, respektive nevyjádřil se k žalobcem v námitkách neuplatněnému argumentu zpochybňujícímu řádné doručení exekučního titulu. Rozhodnutí o námitkách nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a městský soud v tomto ohledu věc nesprávně posoudil. V důsledku toho ani podmínky k postupu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyly splněny. Jelikož stěžovatel nesouhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání, nebylo možné věc projednat bez jednání ani podle § 51 odst. 1 s. ř. s., a řízení před městským soudem je proto zatíženo také procesní vadou.“ Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „[v] posuzovaném případě žalobce v replice ze dne 19. 12. 2014 upřesnil svoji námitku, že dodatečné platební výměry nebyly řádně doručeny, a exekuční tituly, na základě kterých byly vydány exekuční příkazy, nebyly vykonatelné. Tato námitka byla v žalobě formulována zcela obecně a neurčitě, jelikož žalobce zde pouze uvedl, že mu není známo nic o tom „že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce“. Toto tvrzení samo o sobě působí spíše účelově a nelze z něj bez dalšího dovozovat, že žalobce zpochybňuje doručení dodatečných platebních výměrů substitutovi svého zástupce v řízení před celními orgány, jak následně uvedl teprve v replice k vyjádření stěžovatele. Jelikož replika ze dne 19. 12. 2014 stěžovateli nebyla městským soudem doručena a v řízení o námitkách žalobce námitku neúčinného doručení exekučního titulu nevznnesl, stěžovatel s touto námitkou vůbec nebyl seznámen a neměl možnost na ni v řízení před městským soudem reagovat. Městský soud přitom z repliky v napadeném rozsudku vycházel, kdy její obsah uvádí v rekapitulační části odůvodnění rozsudku a následně také při posouzení právní otázky účinnosti doručení dodatečných platebních výměrů.“

14. Po vrácení spisu doručil městský soud nejprve podle závazného pokynu Nejvyššího správního soudu repliku žalobce ze dne 19. 12. 2014 žalovanému, na níž žalovaný reagoval duplikou ze dne 21. 9. 2017. V ní předně poukázal na skutečnost, že žalobce až v replice ze dne 19. 12. 2014 uvádí důvody, pro které má za to, že mu nikdy nebyla doručena podkladová rozhodnutí pro výkon rozhodnutí v podobě dodatečných platebních výměrů a poukázal na rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 24. 2. 2015, č. j. 7315-9/2015-

900000-304.1, s jehož názorem na doručování správního rozhodnutí v meritu věci do rukou substituta se ztotožnil. Žalobcem předložená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003-48, ze dne 17. 6. 2010 č. j. 1 Afs 85/2009 a ze dne 24. 6. 2003, č. j. 2 As 8/2003-43) se podle žalovaného na daný případ nevztahují. Duplika byla doručena zástupci dne 26. 9. 2017.

15. K jednání, které se konalo dne 8. 12. 2017, se zástupce žalobce, ač včas a řádně předvolán, nedostavil, zástupce žalovaného setrval na důvodech uvedených v napadených rozhodnutích i ve vyjádřeních k žalobám. Dne 8. 12. 2017 městský soud vyhlásil v pořadí druhý rozsudek č. j. 3 Af 53/2014-88, v němž pod výrokem I. zamítl jednotlivé žaloby a pod výrokem II. rozhodl o nákladech řízení.
16. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 4. 2018, č. j. 4 Afs 274/2017-53, podruhé zrušil rozsudek městského soudu, jelikož „*[n]ámitku neúčinnosti doručení exekučních titulů z vyjádření ze dne 19. 12. 2014 je nutno považovat za doplnění žalobního bodu, ve kterém žalobce uváděl, že „mu není známo nic o tom, že by existovalo jakékoli rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce.“ Stěžovateli nebyl exekuční titul řádně doručen, a nemohl proto být v rámci formulace žalobních námitek více konkrétní. Zpřesnění žaloby mohlo být učiněno až poté, co se dozvěděl o existenci exekučních titulů, a z tohoto důvodu je zřejmé, že spolu uváděná tvrzení souvisí. V případě stěžovatelova vyjádření ze dne 19. 12. 2014 tak jde o rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu. Vyjádřením ze dne 19. 12. 2014 stěžovatel koriguje a zpřesňuje jinak vágní a zprvu účelově působící tvrzení v jím předkládaných žalobních bodech. Nejvyšší správní soud nicméně konstatuje, že takové rozšíření žalobního bodu považuje za hraniční, a to zejména s ohledem na skutečnost, že stěžovateli bylo známo, že je proti němu vedeno řízení o doměření celního dluhu, které může být ukončeno vydáním dodatečných platebních výměrů (zde ovšem je třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že doměřovací řízení bylo vedeno jiným celním úřadem, než který nařídil exekuci, proto možné spojení obou řízení nebylo zcela patrné). Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud pochybil, pokud měl za to, že obsah podání stěžovatele ze dne 19. 12. 2014 představuje opožděné rozšíření žaloby o nové žalobní body, a nelze k němu tedy přihlížet. V dalším řízení proto bude městský soud muset posoudit zákonnost napadených rozhodnutí i z hlediska argumentace a tvrzení stěžovatele obsažených v tomto doplnění žaloby.“*
17. Poté, co se předmětná věc se vrátila od Nejvyššího správního soudu zpět městskému soudu, městský soud dne 24. 5. 2018 pod č. j. 3 Af 53/2014-115 oba účastníky řízení oslovil ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce se v dané věci nevyjádřil, žalovaný souhlasil postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., a navrhl, aby soud přerušil řízení s ohledem na skutečnost, že první senát Nejvyššího správního soudu se v obdobné věci usnesením ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Afs 271/2016-44, obrátil na rozšířený senát Nejvyššího správního soudu s právní otázkou, zda rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a zda námitka podaná podle § 159 daňového řádu je řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat.
18. Usnesením městského soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 3 Af 53/2014-125, bylo s poukazem na shora uvedené skutečnosti řízení přerušeno.

19. Vzhledem k tomu, že ve věci vedené pod sp. zn. 1 Afs 271/2016 již Nejvyšší správní soud rozhodl dne 19. 2. 2019 usnesením č. j. 1 Afs 271/2016-53, městský soud rozhodl pod výrokem I. tohoto rozsudku tak, že v řízení se pokračuje.
20. Městský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), vázán shora uvedenými závěry kasačních rozsudků a shledal, že žalobu je třeba shledat důvodnou podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., vycházel přitom ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, takto:
21. Z obsahu správních spisů vyplývají tyto skutečnosti:
22. *Ze spisu původně vedeného pod sp. zn. 3Af 53/2014* vyplývá, že proti exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000170, č. j. 85507-2/2014-510000-42.1, jímž byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 325 423 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 6 508 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 331 931 Kč, který byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014, podal žalobce prostřednictvím JUDr. V. R. námitku, v níž argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě.
23. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o námitce dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-45/2014-510000-11, tak, že napravil formální pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, v němž došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a tím vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datové, tak i peněžní, byly v exekučním příkazu uvedeny správně. Bylo poukázáno na dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl. m. Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Ve spisu je založen dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 1. 4. 2014, zn. 1364-67/2014-570000-51, na celkovou částku 321 707 Kč, z čehož clo k doměření představuje 268 089 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla 53 168 Kč.
24. *Ze spisu původně vedeného pod sp. zn. 3Af 54/2014* vyplývá, že proti exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000180, č. j. 85436-2/2014-510000-42.1, jímž byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 325 423 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 6 508 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 331 931 Kč, který byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014, podal žalobce prostřednictvím JUDr. V. R. námitku, v níž argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě.
25. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o námitce dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-54/2014-510000-11, tak, že napravil formální pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, v němž došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a

tím vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datové, tak i peněžní, byly v exekučním příkazu uvedeny správně. Bylo poukázáno na dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl. m. Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Dále je ve spisu založen dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 31. 3. 2014, zn. 1364-58/2014-570000-51, na celkovou částku 321 707 Kč, z čehož clo k doměření představuje 268 089 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla 53 168 Kč.

26. Ze spisu původně vedeného pod sp. zn. 3Af 55/2014 vyplývá, že proti exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000177, č. j. 85464-2/2014-510000-42.1, jímž byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 482 775 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 9 654 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 492 429 Kč, který byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014, podal žalobce prostřednictvím JUDr. V. R. námitku, v níž argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě.
27. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o námitce dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-51/2014-510000-11, tak, že napravil formální pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, v němž došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a tím vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datové, tak i peněžní, byly v exekučním příkazu uvedeny správně. Bylo poukázáno na dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl. m. Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Dále je ve spisu založen dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 2. 4. 2014, zn. 1364-81/2014-570000-51, na celkovou částku 477 263 Kč, z čehož clo k doměření představuje 397 719 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla 79 544 Kč.
28. Ze spisu původně vedeného pod sp. zn. 3Af 56/2014 vyplývá, že proti exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000191, č. j. 85620-2/2014-510000-42.1, jímž byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 452 138 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 9 042 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 461 180 Kč, který byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014, podal žalobce prostřednictvím JUDr. V. R. námitku, v níž argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě.
29. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o námitce dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-59/2014-510000-11, tak, že napravil formální pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, v němž došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a tím vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datové, tak i peněžní, byly v exekučním

příkazu uvedeny správně. Bylo poukázáno na dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl. m. Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Dále je ve spisu založen dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 1. 4. 2014, zn. 1364-75/2014-570000-51, na celkovou částku 446 976 Kč, z čehož clo k doměření představuje 372 480 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla 74 496 Kč.

30. *Ze spisu původně vedeného pod sp. zn. 3Af 57/2014* vyplývá, že proti exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000140/2, č. j. 85121-3/2014-510000-42.1, jímž byla žalobci nařízena daňová exekuce příkazání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 337 624 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 6 752 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 344 376 Kč, který byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014, podal žalobce prostřednictvím JUDr. V. R. námitku, v níž argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě.
31. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o námitce dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-18/2014-510000-11, tak, že napravil formální pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, v němž došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a tím vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datové, tak i peněžní, byly v exekučním příkazu uvedeny správně. Bylo poukázáno na dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl. m. Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Dále je ve spisu založen dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 28. 3. 2014, zn. 1364-50/2014-570000-51, na celkovou částku 333 346 Kč, z čehož clo k doměření představuje 277 788 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla 55 558 Kč.
32. *Ze spisu původně vedeného pod sp. zn. 3Af 58/2014* vyplývá, že proti exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000138/2, č. j. 85129-3/2014-510000-42.1, jímž byla žalobci nařízena daňová exekuce příkazání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 336 454 Kč s tím, že dlužná částka se zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 6 728 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 343 182 Kč, který byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014, podal žalobce prostřednictvím JUDr. V. R. námitku, v níž argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě.
33. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o námitce dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-16/2014-510000-11, tak, že napravil formální pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, v němž došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a tím vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datové, tak i peněžní, byly v exekučním příkaze uvedeny správně. Bylo poukázáno na dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše

exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hl. m. Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Dále je ve spisu založen dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 27. 3. 2014, zn. 1364-41/2014-570000-51, na celkovou částku 332 086 Kč, z čehož clo k doměření představuje 276 738 Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky dovozního cla 55 348 Kč.

34. Ve všech dotčených správních spisech jsou založeny doklady o doručení dodatečných platebních výměrů vydaných Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, z nichž je zřejmé, že dodatečné platební výměry ve všech případech byly doručeny Mgr. Ing. J. K., advokátovi.

35. Dne 9. 12. 2013 Celnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj byly doručeny dvě plné moci. Z první plné moci ze dne 2. 12. 2013 vyplývá, že žalobce vystavil plnou moc Mgr. D. N., advokátovi, se sídlem Týn 1049, Praha 1, aby ho zastupoval před Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj ve věci vyměření cla v daném řízení s tím, že zmocněnec „*je oprávněn vykonávat veškeré úkony s tím související, zejména podat odvolání, přijímat doručované písemnosti, podávat návrhy, žádosti, opravné prostředky, a to vše i tehdy, když je k tomu podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci. Zmocněnec je oprávněn si za sebe ustanovit zástupce, a pokud jich ustanoví více, je každý z nich oprávněn jednat samostatně.*“ Z druhé, substituční plné moci, ze dne 2. 12. 2013 vyplývá, že Mgr. D. N. zmocnil Mgr. Ing. J. K., advokáta, se shodným sídlem, tj. Týn 1049, Praha 1, aby ho jako substitut v plném rozsahu plné moci udělené žalobcem dne 2. 12. 2013 zastupoval před Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj ve věci vyměření cla v daném řízení s tím, že substitut „*je oprávněn vykonávat veškeré úkony s tím související, zejména podat odvolání, přijímat doručované písemnosti, podávat návrhy, žádosti, opravné prostředky, a to vše i tehdy, když je k tomu podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci. Substitut je oprávněn si za sebe ustanovit zástupce, a pokud jich ustanoví více, je každý z nich oprávněn jednat samostatně.*“

36. Podáním ze dne 17. 2. 2014, zn. 1364-15/2014-570000-51, Celní úřad pro Moravskoslezský kraj vyzval žalobce, „*aby jako zmocnitel upřesnil způsob přijímání doručovaných písemností uvedený v Plné moci ze dne 2. 12. 2013, kterou Den Braven zmocňuje zmocněnce advokáta Mgr. D. N., respektive v Substituční plné moci ze dne 2. 12. 2013, kterou Mgr. D. N. zmocňuje substituta Mgr. Ing. J. K. tak, aby bylo zřejmé, zda je substitut oprávněn za zmocnitele přijímat rovněž doručované písemnosti určené do vlastních rukou*“, k tomu stanovil lhůtu 8 dnů; kopie byla zaslána Mgr. Ing. J. K.

37. Z protokolu z jednání dne 25. 3. 2014 před Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj vyplývá, že Mgr. Ing. Jan Krejsa předal na místě originál plné moci ze dne 19. 3. 2014 a substituční plné moci ze dne 21. 3. 2014, v jejichž znění se konstatuje, že byl odstraněn nedostatek ve vymezení jejich rozsahu.

38. Z plné moci ze dne 19. 3. 2014 vyplývá, že žalobce vystavil plnou moc Mgr. D. N., advokátovi, se sídlem Týn 1049, Praha 1, aby ho zastupoval před Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj ve věci vyměření cla v daném řízení s tím, že zmocněnec „*je oprávněn vykonávat veškeré úkony s tím související, zejména podat odvolání, přijímat doručované písemnosti, včetně písemností určených do vlastních rukou, podávat návrhy, opravné prostředky, a to vše i tehdy, když je k tomu podle právních předpisů zapotřebí zvláštní*

plné moci. Zmocněnec je oprávněn si za sebe ustanovit zástupce, a pokud jich ustanoví více, je každý z nich oprávněn jednat samostatně.“

39. Ze substituční plné moci ze dne 21. 3. 2014 vyplývá, že Mgr. D. N. zmocnil Mgr. Ing. J. K., advokáta, se sídlem Týn 1049, Praha 1, aby ho jako substitut v plném rozsahu plné moci udělené žalobcem dne 2. 12. 2013 zastupoval před Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj ve věci vyměření cla v daném řízení s tím, že substitut „*je oprávněn vykonávat veškeré úkony s tím související, zejména podat odvolání, přijímat doručované písemnosti, a to i písemnosti určené do vlastních rukou Zmocněnce nebo Zmocnitele, podávat návrhy, žádosti, opravné prostředky, a to vše i tehdy, když je k tomu podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci. Substitut je oprávněn si za sebe ustanovit zástupce, a pokud jich ustanoví více, je každý z nich oprávněn jednat samostatně.*“

40. Dne 15. 7. 2014 za žalobce Den Braven Czech and Slovak a.s., předseda představenstva Bc. M. R. vystavil JUDr. V. R., advokátovi, se sídlem Ostrava, Moravská Ostrava, ul. 28. října 1610/95, plnou moc ve smyslu § 27 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, k zastupování žalobce ve věci: „*Sepisu a podání námitek podle § 159 daňového řádu proti níže uvedeným úkonům správce daně, Celního úřadu pro hlavní město Prahu, Washingtonova 7, 113 54 Praha 1, při placení daní, jakož i k zastupování v příslušných řízeních o námitkách a dalším souvisejícím úkonům. Námitky budou podány proti:*

- ... *exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000170, č. j. 85507-2/2014-510000-42.1,*
- *exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000180, č. j. 85436-2/2014-510000-42.1,*
- *exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000177, č. j. 85464-2/2014-510000-42.1,*
- *exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000191, č. j. 85620-2/2014-510000-42.1,*
- *exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000140/2, č. j. 85121-3/2014-510000-42.1,*
- *exekučnímu příkazu ze dne 11. 6. 2014, č. 1451000138/2, č. j. 85129-3/2014-510000-42.1,...*

Tuto plnou moc uděluje klient advokátovi pro celé řízení. Advokát je oprávněn ke všem úkonům, které může v řízení učinit klient jako účastník řízení. Klient bere na vědomí, že zmocněný advokát je oprávněn si ustanovit za sebe zástupce za podmínek uvedených v § 29 odst. 2 daňového řádu, a pokud jich ustanoví více, souhlasí, aby každý z nich jednal samostatně...“
Plnou moc advokát JUDr. V. R. přijal.

41. Podle závazného právního názoru čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu z kasačního rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 4 Afs 274/2017-53 se městský soud v předmětném řízení zabýval žalobou toliko ohledně námitky neúčinnosti doručení exekučních titulů.

42. S ohledem na skutečnost, že žalobce v podané žalobě navrhl, aby soud napadené exekuční příkazy ve znění rozhodnutí o námitkách zrušil, shledává soud vhodným nejprve upozornit na platnou judikaturu, a to usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 č. j. 7 Afs 131/2015-3), v ní Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitky proti exekučnímu příkazu nelze považovat za řádný opravný prostředek, a to ani za řádný opravný prostředek sui generis. Žalobu lze ke správnímu soudu podat přímo proti exekučnímu příkazu, proto nelze vyloučit, že bude vedle sebe probíhat řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu u správního soudu, i řízení u správního orgánu o námitkách proti totožnému exekučnímu příkazu. Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že na exekuční

příkaz a na rozhodnutí o námitkách proti němu podaných je nutno pohlížet jako na dvě samostatná rozhodnutí, která nelze považovat za rozhodnutí vydaná v jednom řízení. Městskému soudu je však známo, že první senát Nejvyššího správního soudu sice ve věci sp. zn. 1 Afs 271/2016 vyjádřil pochybnost, zda rozhodnutí o námitkách lze samostatně soudně přezkoumat vedle exekučního příkazu, věc proto předložil k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Tento názor byl usnesením rozšířeného senátu korigován. Městský soud je vázán v předmětné věci závazným právním názorem čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu.

43. Jsou-li exekuční příkaz a rozhodnutí o námitkách samostatnými a samostatně soudem přezkoumatelnými rozhodnutími, pak v případě vydání exekučního příkazu je nutno podat žalobu přímo proti exekučnímu příkazu bez ohledu na to, zda byly podány námitky či nikoliv a bez ohledu na to, zda o námitkách bylo či nebylo rozhodnuto.
44. Ze shora uvedeného je zřejmé, že soud v rámci předmětného řízení, při vědomí žalobceva žalobního petitu s uvedením, že žaloba je podána proti „exekučnímu příkazu ve znění rozhodnutí o námitkách“, se musel zabývat námitkami ve vztahu k rozhodnutím o námitkách, nikoliv posouzením zákonnosti rozhodnutí o námitkách ve spojení s exekučními příkazy. Jedná se totiž o samostatná rozhodnutí, která je možno napadnout samostatnými žalobami (viz výše). Tím jsou dány i podmínky a rozsah přezkumu napadených rozhodnutí a s tím spojené posouzení včasnosti námitek uplatněných až v doplňujících vyjádřeních žalobce ze dne 19. 12. 2014.
45. Žalobou napadená rozhodnutí o námitkách jsou rozhodnutími o specifickém způsobu nápravy exekučních příkazů, vydaných v oblasti placení daní, zde na částky daňové povinnosti, doměřené žalobci dodatečnými platebními výměry, které byly vydány ve vyměřovacím řízení a jež jsou exekučními tituly. V souzené věci žalovaný k námitkám žalobce řešil vady exekučního příkazu (nikoliv rozhodnutí o vyměření daně), účelem podaných námitek bylo odstranění vad ve způsobu placení (vymáhání) daňové povinnosti. Žalovaný se proto zabýval námitkami žalobce proti postupu při placení daní a přisvědčil žalobci v jeho zásadní námitce proti exekučním příkazům, a to, že v těchto příkazech došlo k chybám v textu způsobujícím rozpor mezi číselným vyjádřením pohledávky a určením času ve vztahu ke skutečnostem, ke kterým se váží. Žalovaný uznal chyby vzniklé při přepisu dat, vysvětlil, že došlo k posunutí číselného řádku a tím k vypadnutí a záměně určité části textu na řádcích. Šlo o nelogické spojení číselného vyjádření výše nedoplatku a časového určení doby spočívajícím rozhodnutí o námitkách. Z tohoto důvodu žalovaný vyhověl námitce žalobce a formálně změnil exekuční příkazy tak, že v nich původně nesprávně umístěné údaje o daňové pohledávce v řádku nahradil správným umístěním těchto údajů v řádcích odpovídajících nadepsanému textu, při zachování správného čísla jednacího rozhodnutí, které je exekučním titulem. Oproti uvedeným ostatním námitkám žalobce, poukazujícím na to, že uvedené vady způsobují nicotnost a nezákonnost exekučních příkazů, námitkám nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů a místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu pro vedení daňové exekuce, žalovaný nevyhověl.
46. Městský soud podle závazného právního názoru čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu se nejprve musel zabývat otázkou, zda bylo možné projednat námitku neúčinnosti doručení exekučních titulů, na které závisí posouzení právní otázky

doručování substitučnímu zástupci. Lze konstatovat, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce kdykoli za řízení žalobní body omezit, avšak rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36 lze řádně a včas uplatněný žalobní bod dále argumentačně rozvíjet i po uplynutí lhůty k podání žaloby.

47. V předmětné věci žalobce v jednotlivých žalobách, které byly spojeny ke společnému projednání, namítl, že „*mu není zřejmé, na základě čeho by jím měly být nějaké nedoplatky placeny, resp. by mu měly být vyměřeny*“, popř. že „*mu není známo nic o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce*“, a tedy lze dovodit, že podle žalobce absentuje základ oprávnění žalovaného vést exekuční řízení.
48. Až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 19. 12. 2014 žalobce uplatnil námitku vadného doručování podkladového rozhodnutí, že jej žalovaný zaslal do datové schránky Mgr. Ing. J. K., který nebyl se žalobcem v žádném vztahu, neboť žalobce zmocnil Mgr. J. N.
49. Replika k vyjádření žalovaného, v níž žalobce poprvé zpochybnil účinnost doručení dodatečných platebních výměrů substitutovi jeho zmocněnce, na základě kterých byla nařízena exekuce, byla zaslána městskému soudu až po lhůtě k podání žaloby. Spornou otázkou je, zda lze takto konstatovanou námitku považovat za rozvinutí žalobního bodu vzneseného v žalobě, podle něhož žalobce o žádném exekučním titulu nevěděl, či nikoliv.
50. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2016, č. j. 4 Azs 285/2015-24, nelze obsah žalobních bodů posuzovat formalisticky, takový přístup by byl v rozporu s hlavním úkolem soudů ve správním soudnictví, kterým je ochrana veřejných subjektivních práv. Ohledně námitky neúčinnosti doručení exekučních titulů uvedené ve vyjádření žalobce ze dne 19. 12. 2014 Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017-60, dovodil ve skutkově obdobné věci shodných účastníků řízení, že je třeba repliku žalobce považovat za rozvinutí námitky uvedené v žalobě, podle které nebylo žalobci známo žádné podkladové rozhodnutí, na základě kterého by měla být vedena exekuce. Nejvyšší správní soud považoval za logické, že žalobce o existenci exekučního titulu nevěděl, pokud mu nebyl doručen. Námitku neúčinnosti doručení exekučního titulu proto mohl vznést až poté, co se dozvěděl o jeho existenci. Uvedená tvrzení podle Nejvyššího správního soudu spolu tedy souvisí, čímž námitka neúčinného doručení exekučních titulů proto nepředstavuje nový žalobní bod, nýbrž rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu.
51. Ačkoli tvrzení, že žalobci nebylo nic známo o existenci exekučního titulu, je samo o sobě nekonkrétní a působí evidentně účelově, následným vyjádřením žalobce ze dne 19. 12. 2014 byly tyto pochybnosti odstraněny. Podle Nejvyššího správního soudu je takové rozšíření žalobního bodu hraniční, zejména s ohledem na skutečnost, že žalobci bylo známo, že je proti němu vedeno řízení o doměření celního dluhu, které může být ukončeno vydáním dodatečných platebních výměrů. Přitom po vydání exekučních příkazů

žalobci nic nebránilo v tom, aby vady doručování odhalil a uplatnil odpovídající námitku v námitkách proti exekučním příkazům a ve správní žalobě, a to zejména pokud by si vydání dodatečných platebních výměrů skutečně nebyl vědom.

52. Podle § 27 odst. 1 daňového řádu si účastník řízení může zvolit zmocněnce.
53. Podle § 29 odst. 1 daňového řádu může mít v téže věci pouze jednoho zmocněnce. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení si zmocněnec nesmí zvolit dalšího zmocněnce, nejedná-li se o advokáta.
54. Podle § 41 odst. 1 daňového řádu má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.
55. Podle § 101 odst. 5 daňového řádu je rozhodnutí vůči svému příjemci účinné okamžikem jeho oznámení. Podle šestého odstavce tohoto ustanovení se oznámením rozhodnutí rozumí jeho doručení.
56. Podle § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu je exekučním titulem vykonatelné rozhodnutí, jímž je stanoveno peněžité plnění.
57. V usnesení ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003-48, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že má-li účastník zástupce, je třeba doručovat vždy jemu. Je-li zástupcem advokát, který je podle zákona o advokacii oprávněn si zvolit substitučního zástupce, je stále třeba doručovat prvnímu zástupci, neboť jen on zastupuje účastníka. Je-li rozhodnutí soudu doručeno jen substitutovi, jedná se podle soudního řádu správního o doručení neúčinné. Nejvyšší správní soud dospěl k totožným závěrům v rozsudku dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 85/2009-104, a konstatoval, že ačkoli zákon daňovému poradci umožňuje zvolit si substituta, nic to nemění na skutečnosti, že účastník řízení je zastoupen pouze svým (prvním) zástupcem. Tyto závěry převzal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 4 Afs 105/2014-101, a konstatoval, že podle § 41 odst. 1 daňového řádu může mít účinky doručení účastníku řízení jen doručení zmocněnci účastníka řízení, a nikoli jeho substitučnímu zástupci.
58. Podle komentáře k daňovému řádu (srov. Šimek, K. In: Baxa, J. a kol.: *Daňový řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2011, komentář k § 41; citováno podle právního informačního systému ASPI; Ondrýsek, R. In: Lichnovský, O., Ondrýsek R. a kol.: *Daňový řád. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 41; citováno podle právního informačního systému Beck online) bude finálním zmocněncem účastníka řízení substitut, a nikoli původní zmocněnec, a to včetně doručování. Ani jeden z těchto komentářů se proti předchozí judikatuře Nejvyššího správního soudu nevymezuje a nevysvětluje, proč není aplikovatelná nebo by měla být změněna. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008-77, ke změnám judikatury by mělo docházet jen z principiálních důvodů, kterými jsou zejména podstatná změna právních předpisů, judikatury vyšších soudů či jiných okolností. Vzhledem k tomu, že úprava doručování zástupci účastníka řízení v daňovém řádu se nijak podstatně neliší od příslušných ustanovení soudního řádu správního ani zákona o správě daní a poplatků, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017-60, z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vycházel.

59. Pokud žalobcův zástupce advokát Mgr. D. N. udělil plnou moc svému substitutovi Mgr. Ing. J. K., a v ní jmenovaného výslovně (tedy vědomě) zmocnil mimo jiné též k přijímání písemností přímo za žalobce, pak jmenovaný zástupce s odborností advokáta, podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2017, č. j. 10 Af 50/2014-65, jež se týká skutkově shodné věci i shodných obou účastníků řízení, postupoval vadně a Celní úřad pro Moravskoslezský kraj na takový postup zástupce měl vyzvat žalobcova zmocněnce k odstranění vad substituční plné moci přiměřeně podle § 28 odst. 2 daňového řádu, resp. k části zmocnění týkající se doručování písemností nepřihlížet. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017-60, vyzdvihl, že povinností správního orgánu je postupovat v souladu se zákonem a pokud tak správní orgán nepostupoval, nelze odpovědnost za takový postup přenášet na žalobce.
60. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 4 Afs 224/2017-60, zdůraznil, že substituční zástupce v řízení nevystupuje jako zástupce zmocnitele, ale jako zástupce zmocněnce, v tomto případě advokát zastupoval advokáta. Zástupcem zmocnitele nadále zůstává pouze jeho zmocněnec, mezi substitučním zástupcem a zmocnitelem žádný vztah nevzniká. Nejvyšší správní soud se dále vyjádřil, že z obsahu plných mocí ze dne 19. 3. 2014 udělených Mgr. D. N. nad rámec obecného oprávnění zmocněnce zvolit si substitučního zástupce nevyplývá, že by měl být žalobce srozuměn s doručováním substitučnímu zástupci.
61. Vzhledem k tomu, že námitku vadného doručování městský soud jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu shledal důvodnou, rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., že z tohoto důvodu došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.
62. Jelikož v dané věci byly předchozí dva rozsudky městského soudu zrušeny kasačním soudem, městský soud považuje za vhodné pro úplnost vypořádat zbylé žalobní námítky, a proto se dále zabýval námitkami, které lze vypořádat.
63. K námitce týkající se specifikace exekučního titulu v exekučních příkazech, lze konstatovat, že podle § 178 odst. 2 písm. e) daňového řádu výrok exekučního příkazu obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 též odkaz na exekuční titul. V rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Afs 52/2015 - 59, Nejvyšší správní soud dovodil, že drobné formulační nedostatky v exekučním příkazu nemají vliv na splnění povinnosti označit exekuční titul, pokud nevyvolávají pochybnosti o tom, který správce daně exekuční titul vydal. Smyslem označení exekučního titulu v exekučním příkazu je identifikace nedoplatku, pro který je exekuce nařizována. Označení exekučního titulu tedy musí být pro daňový subjekt srozumitelné.
64. K argumentu žalobce, že žalovaný se nijak nevypořádal s jeho tvrzením uplatněným v námitkách, že exekuční příkaz obsahuje *nesmyslné odkazy*, městský soud konstatuje, že žalovaný v napadených rozhodnutích na toto tvrzení reagoval a změnou výrokové části exekučního příkazu odstranil jeho zřejmou nesprávnost (slovy žalobce „nesmyslné odkazy“), spočívající v chybném uvedení údajů o exekučním titulu v části „Výkaz vykonatelných rozhodnutí“, pokud jde o číslo jednací rozhodnutí, datum jeho vydání, částku, na kterou bylo toto rozhodnutí vydáno, datum splatnosti, výši úroku z prodlení a výši aktuálního nedoplatku. V odůvodnění napadených rozhodnutí pak žalovaný v rámci

vypořádání bodu 1 žalobcových námitek vysvětlil, že chyba vznikla při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, přičemž následně upřesnil, že peněžité plnění (ve výši uvedené ve výrokové části rozhodnutí o námitkách pod položkou „na částku“) bylo žalobci uloženo v nalézacím řízení Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, a to právě dodatečným platebním výměrem, jehož číslo jednací a datum vydání je rovněž specifikováno ve výrokové části rozhodnutí o námitkách. Ve vztahu k napadeným rozhodnutím o námitkách proto žalobce nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný v nich neuvedl konkrétní podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být exekuce vedena. K argumentu, že mu *není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce*, soud uvádí, že z napadených rozhodnutí by mohl žalobce bez jakýchkoliv obtíží zjistit, že zde existují rozhodnutí v podobě dodatečných platebních výměrů vydaných Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, jež jsou exekučními tituly, na jejichž základě byly vydány předmětné exekuční příkazy. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí v rámci vypořádání bodu 1 žalobcových námitek výslovně konstatoval, že žalobce z částky (vyměřené konkrétním dodatečným platebním výměrem Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj) dobrovolně neuhradil nic, a proto mu musí být naprosto zřejmé (právě s ohledem na jasnou identifikaci rozhodnutí, kterým bylo peněžité plnění uloženo), co má být předmětem daňové exekuce, resp. exekučního příkazu. S argumentací žalovaného se soud plně ztotožňuje a odkazuje v tomto směru na jeho odůvodnění.

65. Pokud žalobce poukazoval na to, že nebylo uvedeno konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, je nutno konstatovat, že daňovou exekuci lze vést i na základě nepravomocného rozhodnutí. Podstatná je skutečnost, zda je rozhodnutí, kterým je stanovena platební povinnost (zde dodatečné platební výměry) vykonatelné, a to bez ohledu na právní moc. Vykonatelnost dodatečných platebních výměrů vydané Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, které byly v dané věci exekučním titulem, žalobce včas uplatněnými námitkami nezpochybnil.
66. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 Afs 1/2017-193, vykonatelnost exekučního titulu není otázkou, kterou by se měl správce daně v řízení o námitce zabývat z úřední povinnosti. V řízení o námitce se podle § 159 odst. 4 daňového řádu užije obdobně § 112 daňového řádu, který stanoví náležitosti odvolání. Podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu musí odvolání obsahovat uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí (zde úkonu správce daně při placení daní). Řízení o námitce je tedy plně v dispozici daňového subjektu, který vymezuje okruh otázek, kterými se správce daně v rozhodnutí o námitce musí zabývat a k nimž se musí vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce (srov. § 102 odst. 3 daňového řádu). Otázkou vykonatelnosti exekučního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekučnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekučního titulu daňovým subjektem zpochybňována. V dané věci žalobce v námitkách proti exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014 namítl pouze neurčitost a jejich vnitřní rozpornost v důsledku chybně uvedených peněžních částek, absenci odůvodnění výše nákladů exekuce, místní nepřislušnost rozhodujícího orgánu a nicotnost exekučního příkazu s odkazem na uvedené vady. Předmětné námitky a procesní postup žalobce ve věci však v žádném bodě nezpochybňovaly vykonatelnost exekučního titulu, na základě něhož byly exekuční příkazy vydány; ten byl přitom v exekučních příkazech vždy označen číslem jednacím. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný nepochybil, pokud se v

rozhodnutích o námitkách nezabýval vykonatelností exekučního titulu ani se nevyjádřil k žalobcem neuplatněnému argumentu zpochybňujícímu řádné doručení exekučního titulu. Napadená rozhodnutí o námitkách nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

67. Žalobce namítal, že k vedení exekučního řízení byl *místně příslušný celní úřad*, v jehož působnosti se nachází jeho sídlo, tedy Celní úřad pro Moravskoslezský kraj. Žalovaný naopak svou místní příslušnost opíral o ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona, neboť celní prohlášení na propuštění zboží v nyní projednávané věci bylo podáno u Celního úřadu Praha 2, tedy právního předchůdce žalovaného.
68. Podle § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona je k doměření cla mimo jiné příslušný celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu. Podle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona se subsidiárně k celnímu zákonu užije daňový řád. Ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona uvádí, že *„[c]elní prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu nebo režimu vývozu lze podat u kteréhokoliv celního úřadu, nestanoví-li tento zákon, zvláštní právní předpis, přímo použitelný předpis Evropské unie nebo mezinárodní smlouva jinak“*. Ustanovení § 320 odst. 5 až 9 celního zákona potom upravují místní příslušnost celních orgánů v některých řízeních, nikoliv však v řízení exekčním.
69. Podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby jejím sídlem. Hlava V. (části třetí) daňového řádu, která upravuje placení daní, neobsahuje žádná relevantní zvláštní ustanovení o místní příslušnosti správce daně.
70. Městský soud konstatuje, že v nyní projednávané věci byl k vedení exekučního řízení podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona místně příslušný Celní úřad pro Moravskoslezský kraj, neboť právě v jeho obvodu má žalobce sídlo. Z výše uvedených právních předpisů nevyplývá, že by pro místní příslušnost v exekčním řízení bylo rozhodující, u kterého celního úřadu byla podána celní deklarace na zboží, za nějž bylo doměřeno vymáhané clo. Z ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona ve spojení s § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona vyplývá pouze tolik, že žalovaný jako celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu, by byl místně příslušný k doměření cla. Celní zákon však neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo místní příslušnost při vymáhání cla, a tedy nezbyvá než uplatnit obecnou úpravu daňového řádu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalovaného, že doměřené clo se eviduje v souvislosti s původním výměrem Celního úřadu Praha 2, neboť vnitřní evidenční postupy celní správy bezpochyby nemohou změnit zákonná pravidla místní příslušnosti.
71. Místní nepřislušnost žalovaného sice představuje vadu řízení, avšak taková vada ke zrušení napadených rozhodnutí může vést jen tehdy, pokud mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138). V rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Afs 36/2017-25, Nejvyšší správní soud uvedl k důsledkům, které má vydání rozhodnutí místně nepřislušným orgánem na jeho zákonnost, následující: *„Jak již bylo výše zmíněno, procesní práva nejsou samoučelná. Stěžovatelka kromě obecné výtky, že daňová kontrola provedená místně nepřislušným správcem daně automaticky zakládá nezákonnost vyměření daně, neuvedla*

žádnou konkrétní okolnost, v níž by bylo možno spatřovat zásah do jejích práv. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tuto vadu za způsobilou ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného (respektive platebního výměru, který byl potvrzen žalovaným rozhodnutím).“ Takový důvod sám o sobě pro zrušení proto by nemohl obstát.

72. Obdobně ani v nyní projednávané věci není důvodu se domnívat, že vydání exekučních příkazů místně nepříslušným celním orgánem reálně je způsobilé zkrátit práva žalobce. Žalobce ostatně ani netvrdil, v čem by takové zkrácení jeho práv mělo spočívat. Je nesporné, že exekuční příkazy, respektive rozhodnutí o námitkách byly vydány věcně příslušným celním úřadem, což pro zachování žalobcových práv postačuje. Vzhledem k tomu, že exekuční řízení i řízení o námitkách probíhala téměř výhradně písemně, bylo z hlediska žalobce v zásadě nerozhodné, který z věcně příslušných celních úřadů řízení vede.
73. Pokud žalobce v této souvislosti namítal porušení ustanovení § 175 daňového řádu, učinil tak ve zcela obecné poloze. Není zřejmé, v čem mělo být ustanovení § 175 daňového řádu porušeno, když uvedené ustanovení upravuje způsoby vymáhání (jedním z nich je i daňová exekuce), a stanoví, že způsob vymáhání nesmí být ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku (nic takového žalobce nenamítá), a že správce daně je při vymáhání nedoplatku příslušný k jeho vybrání (ani zde žalobce žádné konkrétní námitky neuvádí). Soud proto námitku o místní příslušnosti neshledal důvodnou.
74. Žalobce dále tvrdil, že v napadených rozhodnutích není odůvodněna *výše exekučních nákladů*, pouhý odkaz na právní předpis nepostačí, poukázal k tomuto na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001 sp. zn. 22 Ca 450/2000, a uvedl, že žalovaný neučinil žádný krok k tomu, aby tento rozsudek získal, nemohl tedy posoudit, zda daný případ tento rozsudek dopadá. K této námitce městský soud uvádí, že v případě, že účastník správního řízení odkazuje na rozhodnutí soudu v jiné věci, je na něm, aby toto rozhodnutí doložil. Není povinností správního orgánu obsah takového rozsudku zjišťovat, a to zejména v případě, kdy je poukazováno na zcela obecné tvrzení o náležitostech odůvodnění rozhodnutí, jež by mělo směřovat k přesvědčení účastníků řízení o správnosti rozhodnutí a postupu rozhodujícího orgánu. Pokud účastník řízení něco tvrdí, je na něm, aby své tvrzení doložil.
75. K námitce nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů soud uvádí, že z exekučních příkazů je zřejmé, že dlužná částka, která je uvedena konkrétně, se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady, které v daném případě spočívají v nákladech za nařízení daňové exekuce. Z ustanovení § 182 daňového řádu vyplývá povinnost dlužníka hradit exekuční náklady s tím, že výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem (§ 182 odst. 4 daňového řádu). Z ustanovení § 183 odst. 1 daňového řádu pak vyplývá, že v případě, že náklady spočívající v nákladech za nařízení daňové exekuce činí 2 % z částky, pro kterou je daňová exekuce nařízena, nejméně však 500 Kč a nejvýše 500 000 Kč. Je tedy zřejmé, že výše nákladů řízení vyplývá ze zákona, přitom z odkazu na ustanovení § 183 daňového řádu je patrné, z jakého právního ustanovení při stanovení výše exekučních nákladů správní orgán vycházel. Skutečnost, že celní úřad neuvedl explicitně způsob výpočtu exekučních nákladů (matematický výpočet a údaj, kolik činí 2 % z vymáhané částky), nelze považovat za vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Takový výpočet by jistě přispěl k jednoznačnosti napadených

rozhodnutí, avšak námitku, že způsob výpočtu exekučních nákladů není uveden v odůvodnění napadených rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, nepovažuje městský soud za vlastní důvod pro zrušení napadených rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007 č. j. 7 Afs 171/2006-87).

76. Výše uvedené, obdobně platí ve vztahu k úrokům z prodlení, když explicitně z právního předpisu vyplývá, že v případě, že nedojde ke včasné úhradě dlužné částky, zvyšuje se tato částka o úrok z prodlení. Obdobně jako u exekučních nákladů jde o právní úpravu, která z právních předpisů vyplývá zcela nepochybně a jednoznačně a jestliže výslovná právní úprava stanoví, že v případě, že dojde k pozdní úhradě daňového dluhu, zvyšuje se nedoplatek o úroky z prodlení, je nutno toto výslovné právní ustanovení akceptovat, tuto skutečnost lze i považovat za veřejně známou, neboť je důvodně nutno předpokládat, že pokud určitý subjekt vykonává činnost, v jejímž rámci podléhá určité zákonem stanovené povinnosti (zde povinnost hradit clo ve správné výši), měl by být obeznámen s právními předpisy, které se k jeho činnosti vztahují.
77. Na základě shora uvedeného lze uzavřít, že žaloby proti rozhodnutím o námitkách proti exekučním příkazům lze považovat za důvodné, neboť dodatečné platební výměry nebyly žalobci řádně oznámeny (ačkoli zástupce i substitut sídlí na shodné adrese sídla výkonu advokacie) a nebylo ani prokázáno, že by se s nimi žalobce seznámil jiným způsobem, nenabývaly vykonatelnosti. Nejednalo se tedy o exekuční tituly ve smyslu § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu a vydal-li žalovaný exekuční příkazy k vymození povinností, jež byly žalobci uloženy dosud nevykonatelnými rozhodnutími, zatížil uvedené příkazy vadou nezákonnosti.
78. Žalovaný při rozhodování o námitkách exekuční příkazy nezrušil, nýbrž pouze změnil, čímž znemožnil žalobci v námitkách tvrdit, že mu exekuční tituly nebyly doručeny. Z tohoto důvodu bylo namístež žalobcovo tvrzení o nedoručení exekučních titulů posoudit podle závěrů kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu i v řízení o žalobách proti rozhodnutím o námitkách. Podle tohoto závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu je třeba dojít k závěru, že exekuční tituly žalobci doručeny nebyly, jsou nezákonná též rozhodnutí o námitkách, jimiž nebyly napadené exekuční příkazy v souladu s § 159 odst. 3 daňového řádu zrušeny.
79. Vzhledem k tomu, že podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, kterým je městský soud vázán, jsou proto rozhodnutí o námitkách nezákonné, zrušil je městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení právními názory vyjádřenými v tomto rozsudku vázán.
80. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů, v případě částečného úspěchu na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce měl ve věci částečný úspěch, jelikož v části žaloby směřující proti 6 exekučním příkazům nebyl žalobce úspěšný (soud o této části žaloby rozhodl rozsudkem Městského soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 Af 53/2014- 41 ve výroku II., který nebyl napaden kasační stížností, a nabyl právní moci dne 21. 12. 2016), zatímco v části žaloby směřující proti 6 rozhodnutím o námitkách byl žalobce úspěšný, když soud tato rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (viz II. výrok

tohoto rozsudku). Soud tedy zohlednil skutečnost, že žalobce byl úspěšný co do 50% části žalobního petitu a proto žalobci přísluší právo na náhradu v této poměrné části nákladů.

81. Náklady řízení představují odměnu za zastoupení žalobce advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem ke spojení věcí vycházel soud při stanovení výše odměny za zastupování z § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „vyhláška“), podle něhož při spojených věcí se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Tarifní hodnota u žalob na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu je částka 50 000 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky]. Součet tarifních hodnot za 6 spojených věcí představuje 300 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty představuje částku 9 500 Kč (§ 7 bod 6 vyhlášky), při snížení na 50 % se jedná o částku 4 750 Kč. Za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti podle § 11 vyhlášky) náleží odměna ve výši 14 250 Kč. Součástí odměny jsou také režijní paušály po 300 Kč v každé věci (§ 13 vyhlášky), v celkové výši 5 400 Kč (3 paušály x 6 žalob, tedy 18 paušálů). Celkem odměna za zastupování činí částku 19 650 Kč.
82. Náklady řízení dále představují soudní poplatky zaplacené ve výši 18 000 (za každou podanou žalobu ve výši 3 000 Kč x 6 žalob) a ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost, celkem 23 000 Kč. Celkové náklady řízení jsou v částce 42 650 Kč. Soud ověřil, že zástupce není uveden v registru plátců DPH, proto o takovém nároku nerozhodl.
83. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za doplňující vyjádření ze dne 19. 12. 2014, neboť náklady na tento úkon soud neshledal za důvodně vynaložené, a také za repliku ke kasační stížnosti ze dne 12. 2. 2018, neboť nad rámec uplatněného v ní nic nového nebylo uvedeno.
84. Soud dodává, že žalobami napadené exekuční příkazy a napadená rozhodnutí žalovaného o námitkách netvoří jeden celek, je nutno na ně hledět jako na samostatná rozhodnutí. Soud netrval na zaplacení soudních poplatků za žaloby proti exekučním příkazům, neboť shledal za splnění podmínky pro jejich odmítnutí. V případě zaplacení soudních poplatků za ně by soud byl povinen soudní poplatky podle § 6a odstavec 4 a § 10 odstavec 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, žalobci vrátit, což by byl postup zjevně nevhodný. Soud k vyměření soudních poplatků za žaloby proti napadeným rozhodnutím proto dále nepřistoupil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze kasační stížnost podat rovněž ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.

Kasační stížnost se podává v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis; podává se u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který také o ní rozhodne.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. července 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu